

Sırrını Söyleyen Rüzgâr

İsmail Bingöl

ÖTÜKEN

İSMAIL BİNGÖL; 1962'de Erzurum'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Erzurum'da tamamladı. Atatürk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinden mezun oldu. Aynı okulda yüksek lisans yaptı. 1986-88 yılları arasında Ankara Defterdarlığında çalıştı. 1988 yılının Nisan ayından bu tarafa TRT Erzurum Radyosunda program yapımcısı olarak çalışıyor. 1994-2000 yılları arasında Atatürk Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu Radyo-Televizyon Yayıncılığı bölümünde, 2001 yılında ise İletişim Fakültesinde "Radyo Programcılığı" dersini verdi. "Aşıklarımız-Aşık Edebiyatımız", "Aşk İmiş Her Ne Var Alemde" ve "Şehirden Sesler" yaptığı programlardan bazıları... Kırığı, Akademi, Kalem ve Onur, Düşünce ve Sanatta Adım, Çizgi, Ay Vakti, Türk Edebiyatı, Dergâh, Lika, Sühan, Mortaka, Beyazdoğu, Tarih Yolunda Erzurum, Erzurum Sevdası, Berceste, Az Edebiyat, Bizim Külliye, Edebiyat Ortamı, Bir Nokta, Dil ve Edebiyat, İslami Edebiyat, Herfene, Beyaz Şehir Palandöken, Akra, Şehir ve Kültür gibi değişik dergilerde; birçok sanat ve kültür sitelerinde yazı, şiir ve röportajları yayımlandı.

Yaşadığı şehirle ilgili portre ve denemelerini bir araya getirdiği "Türkülerde Yaşayan Şehir Erzurum" adlı şehir üzerine yazdığı deneme kitabı Dergâh Yayınları Erzurum Kitaplığı'ndan; "Ey Kelime ve Ey Ses", "Atalar Mirası Gönül Yarası Türküler" adlı deneme kitapları Dergâh Yayınları Ülke Kitapları serisinden, "Ay Düşleri" adlı ilk şiir kitabı; ARES yayınlarından çıktı.

İÇİNDEKİLER

- Sırta Kademi Koyup Kaleme Sır Söyleten
İsmail Bingöl
“Sırrını Söyleyen Rüzgâr” • 11
Ey Sevgili • 13
Rüyalar Ağırdır • 16
En Çok • 17
Yağmur Yağdığında Şehre • 18
Hüzünle Karılmış Vakte Şerh Düşmek • 20
Hayal Kurabiliyor musunuz Hâlâ • 21
Gölgeler Uzadıkça • 22
Şaşkınlığa Mersiye • 23
Gerisini Sen Düşün • 24
Yitirmektedir Malûm Ahengini Şehir • 25
Yine Şehir • 26
Ve Şehre Dönüyorum • 28
Unutkanlık Daha Acı Değildir
Unutulmuşluktan • 31
Babamın Kibrit Sevdası • 33
Öğretmenim • 35
Ne Çabuk Unutulduk • 38
Kar Yağıyor • 40
Kar Düşünceleri • 42
Bir Sırdır Şimdi Senden Geriye Kalan • 44
Bir Kaçışın Ellerime Tutuşturdukları • 46
Sarsılmak Gibidir Belki de Yaşamak • 48
Her Yazdığım Önce Kendimedir • 49

- İnsanın Nankörlüğe Yenilişi • 51
Uyur mu Şairler Gece Dolarken Kalplerine • 52
Bir Yalnızlık Nöbetinden • 53
Parçalanmış Kelimeler ve Suretler • 54
Bu Gün de Benimle Kal • 55
Sürgün • 56
Her Yer Sürgün • 58
Bir İncitişe Söylenen • 59
Yorgun mu Büyür Babasız Çocuklar • 60
Bu Gece Bitmez • 62
Dağılan Bir Öyküden Topladıklarımızdır • 63
Kızım • 64
Şükürümüzü Eda Babında Bir İştir
Vefalı Olmak • 65
Eylül Bir Ömrün Özeti Gibidir • 66
Suskunluk Nasıl Yakar Bilir misiniz • 67
Gerçeğin Yüzü Hakkında
Yeniden Düşünmek • 68
Onlar ki... • 70
Bu Ses Çanakkale'den • 73
Kırgınlığı Şarkı Gibi Terennüm Etmek • 74
Öyle Bir Sevmek ki • 75
Kalp Sürgünlerine Dairdir • 76
Zülfünün Bir Telini Görmek İçin
Hangi Acıya Katlanmalı • 77
Yaman Bir Zamanda Esriyen Candan • 79
Özrümün Beyanı Anlamındadır • 80
Esmer Bir Mahrumiyete • 81
İçimden Çıkamaz Bu Acı • 82
Kaderimizin Bir Anına Dair • 83
Sabahın Seyrinde Üç Beş Mısra • 85
Parçalandı Bir Eylül Günü Hayatlar... • 86
Gözyaşı Nöbetleri • 87
Kurtar Beni Bu Aldanışın Gazabından • 89
Sular ki • 90
Büyük Rüzgârlar Misali • 91
Sevda Masalı • 92

Bir Hisarın Burcunda
Dalgalanan Bayrak Gibi • 93
Yorgun Bir K h ylandır Aşk
Ve Ben  zg r Deęilim • 95
Âşık Bir İstiridyedir Belki • 96
Aşk Bizden Uzaęa D şer • 97
G l şleri Dağıldıkça • 98
Dostluęu Unutup Bir Düşman Olur • 100
Kardelen • 101
Devir Geçti Gün Döndü
Geçtik Aşkın Kârından • 102

Sırra Kademi Koyup Kaleme Sır Söyleten İsmail Bingöl
“SIRRINI SÖYLEYEN RÜZGÂR”

ANADOLU GIBİ ŞİİR YAZMAK... Uluların mayaladığı hamur... İnsanı, ah-lâkî ve İslâmî... Allah'ın güzel olarak övdüğü ne varsa her şeyin müş-terekliği... Anadolu, ilâhî olanla beşerî olanın âbidevî mekâmı... Be-şerînin, kutsalın boyasına boyandığı yerin adı... Rengini, kutsalın ren-ginden alan toprak, vatana teslim olurken, karakterini, üzerinde hayat sürene taşıyan Anadolu... Tarihin yazdıkları yeter mi acaba? Zira, tarih, rastladıklarını satırlara döker... Tarihin rastladıkları, Anadolu'nun yü-zünde okunabilenlerdir ancak. Ya rastlamadıkları? Yani, Anadolu'nun içini yakan, Anadolu'nun çocuklarının okuyabildiklerini kim ya da kimler görür kılacak? Dahası, mücerredin dinginliğinde asırlardır terennüme ihda edilen esrarı kim faş edecek?

İşte, İsmail Bingöl'ün şiirleri, Anadolu gibi... Zahiren bakanlar, ke-lime ve seslerin şiddetine çarparlar... Süssüz, düz ve dosdoğru... Sert ve acı... Harman yerinde dolandırmadan, mahsulü peşin ve eksiksiz önünüze koyar. Bingöl'ün şiirlerine, bir de, deruni bakanlar görürler ki, şiirler içli, kırık, dökük, zarif ve nezaketli bir dünyanın kapısını aralar. Bir mısrada tarihe ve maziye yol alırken, bir başka mısrada, an'ın kırgın-lık ve aşklarına rastlarsınız. Çünkü, o, bir şairdir, hisseder, anlatmak ve paylaşmak ister. Zira, onda kelimeler, esrarlı bir dünyanın hikmetlerini taşır, okuyucularına. Şairdir, gölgesi uzun, düşer peşine hakikatin. Şair, paylaşmak ister acılarını, hafiflesin diye belki. Ama, bilir ki, paylaşmak, çoğaltmaktır.

İsmail Bingöl, “İçimden Çıkmaz Bu Acı” başlıklı şiirinde bu haki-kati satırlara dökerken, içine çöreklenen acının resmini şöyle tasavvur eder: “Ben bir şairim / Düşükçe üzerime kahırdan kelimeler / Ve yoksa eğer

dargınlığının çaresi / Uzun hikâyelerden arta kalan bu matemi / Kiminle paylaşayım.”

Bingöl'ün şiirinde, tarih yeniden canlanır. Çanakkale şehitlerine ithaf ettiği, “Bu Ses Çanakkale'den” başlıklı şiirindeki mısralar, onun bir hayrül-halef olarak hadiseyi ne kadar derunî bir ıstırapla idrâke ulaştığını gösterir. Elbette, mısralar sıralandıkça kulakta, bundan tam bir asır evvel yaşanmış, bir milletin diriliş destanı yeniden yaşanır. Bir mü'minin dilinden, ecdada bir rahmet, gelecekler için rehber olacaktır, dikkat çektikleri: *“Çanakkale acıyı hissetmeden ölmektir /Bu toprağın aşkıyla göklere erişmektir. Çanakkale ölümden yeniden doğulan yer / Çanakkale şehidin dünyaya baktığı yer. Bu yerden ses vermekte bütün cepheler birden / Çanakkale bir bütün... Çanakkale bir beden...”*

Şiirlerinde, içe dönen Bingöl, insana yakışmasa da, yaşadığımız asrın ve bu asır insanının vazgeçilmez hususiyeti hâline gelen, ölçüsüz- lüğe abanır, ortadan kaldırmak için. Ardından, asra şahit olarak, istifler sözlerini. “Ne Çabuk Unutulduk” başlıklı şiirinde bu sesleniş, şöyle yankılanır meydanda, duysun herkes diye: *“Bir emre yenik düşüp aniden ırak olunca gözden / Her biriyle nice hatırayı paylaştıklarımız / Gönül ufku- muzda edindikleri yeri / Bir hayale çevirip alıp gittiler kendilerini.”*

Elbette, şair olur da, yaşadığı şehrin kalbine girmez mi? Hele, bu şehir bir de Erzurum ise, şehrin ruhundan istiare edileni, yeniden şehrin gönlüne teslim etmek gerekir. İsmail Bingöl de, “Kar Yağıyor” şiiriyle girer Erzurum'un kalbine: *“Kar yağıyor / Ve bir hasreti çağrıştırıyor şimdi zaman / Bir incinmişlik /Örseledikçe ayrılıkla birlikte ruhumu / Bir gidiş / Damgalarken sana dair sürurumu / Zihnim çekip gidiyor bir eski hatıraya doğru.”*

İsmail Bingöl'ün şiirleri, Anadolu gibi. Sesi, asırlar ötesinden gelir derin ve acı. Şikâyet etmez, sitem eder yalnızca. Nazlıdır içine ve mağrurdur dışına. Çünkü bu tavır, Anadolu tavrıdır. Acı tapuludur Anadolu'ya, Anadolu çocuğuna, İsmail Bingöl'e... Gurursa, milletin ve vatan olan toprağın... Kök saldığı toprağın türkülerini mırıldanır, ulu bir çınar gibi. İsmail Bingöl'ün şiirleri, hayâlin peşinde gezmez, aksine hakikatin düz aynalarıdır.

Erdoğan Erbay

Ey Sevgili

Bakışlarım aynalara değdikçe
Yeni bir yangının habercisi oluyor şehirde
Aşikârdır sana hasretinle kapladığın tenden
Nasil çıkıyor mağlubiyetin kederi

Aşkın devirdiklerini kim ayağa kaldırabilir
Kim teselli edebilir zatundan başka
Zulümleriyle cihanı durduracaklarını zannedenler
Bilmezler aşk kapısında köle olmanın kıymetini
Suçlu aramakla geçer onların bütün günleri ve geceleri
Nedamet hissinin gözyaşına boğup yakıp kül ettiklerini
Kim anlar / Aşkın dirilttiği muhabbet fedailerinden başka

Ey sevgili

Kim bilir karışık bir akılla
Yeryüzünü adımlamanın rakamlarla ilişkisini
Geçmek bilmeyen zamanda
Umuda sarılarak beklemenin
Sonsuz ve büyük endişesini
Başımızın üstündeki hayalden örtü ise
Günbegün artırdı çaresizliğimizi
Aşk deyince
Çağa sürgün edilmiş olanlara
Suçüstü yakalanmış hırsız gibi bakıyor birileri
Ve ayrılık
Sürüp götürüyor candan özge sarıldığımız gerçeği

Ey sevgili

Aşk bağladıkça ruhumu
Ökseye tutulmuş kuş misali
Ağlayışım daha da artıyor
Ve gece sarkıyor gözlerimden

Her gün biraz daha savruluyorum
Çelişkilerimle yüklü kavgaların içine
Hükmünden arta kalan

Hatıranla dolu vakitler azaldıkça azalıyor
Gözlerim ufuklarda
Hasretin ise ta şuramda
Yüreğim kabardıkça kabarıyor
Sözüm geçmiyor artık beni büyüten acılara
Tasam çoğaldıkça çoğalıyor
Bir sensizlik mahşerinde öylesine kala kalıyorum
Eksildikçe eksilmiyor sana dair bildiklerim
Tahammül bırakmıyor bende
Vurgunu olduğum bu ince hikâye
Her şeyi herkesi yeni baştan kurguluyorum

Ey sevgili
Bilesin ki ben artık mağlup bir çeriyim

Dağıtma no'lur saçlarını hicran şafaklarında böyle
Kokusu semtimize uğradıkça dayanamıyorum
Her seferinde payım artıyor
Ve büyük bir sarsıntıyla ağlıyorum

Mazideki yıllarım bugünden çok olsa da
Yüzümdeki çizgiler derinleşip artsa da
Zaman iyileri öğütüp kötülerini bıraksa da
Yüreğim köpürmüş bir ırmak gibi
Hâlâ deli deli akmakta

Ey sevgili
Kadim çağlardan beri sürüp gelir
Işığını aşktan alan bu ısırap
Suretler yoğruldukça aşka adanmış ruhların ellerinde
Yeni bir dünya kurulur ve insan
Aşksızlık cehenneminden ancak
Yine aşkın yardımıyla kurtulur
Sineleri ateşle dolu hüzm adamları
Dağıldıkça yeryüzünün damarlarına
Hayat yeniden kurulur
Ten yeniden can bulur

Ey sevgili

Islandıkça kaynağı ezeli olan ırmakta
Mağrur edalı kahramanlar
Anıldıkça bir eski devirden arta kalan manzaralar
Güzellikten habersiz âşıkları deli zanneden
Aşka muhalif divaneler
Yüzyıllardır taşıdıkları alışkanlıkla
Aşkı yok farzedip fenalığa meylederler
Oysa bir düştten bin endişe çıkarıp
Yanılığlarının mahcubiyeti altında inleyen zihinler
Her adımda aşkla ilgili yeni kıssalardan ses verirler

Rüyalar Ağırır

Geçmiş inlettikçe bir kara sevda gibi
Daralan ruhumdan yeni acılar yükselir
Bir şaşkınlık çoğaltıkça gözlerimdeki nemi
Sorarım kendime ben seni böyle mi sevdim

Baktıkça yürek defterimden arta kalanlara
Bir vaveyla eşliğinde eski zamanlara düşerim
Sürer gider bu hicran sürer gider bu efgan
Bir öfke dillenir ki ben seni böyle mi sevdim

Geceler yorgun bir küheylan gibi yürümek bilmez
Rüyalar ağırır deştikçe bağrımı erimek bilmez
Kalp ve gönül bir olunca hiçbir söz kâr etmez
Hep aynıdır durup durup söylenen
Ben seni böyle mi sevdim

En Çok

Yakılmış bir hayalin ateşi kimi incitir en çok
Bir hikâyenin daralan yerlerinde
Kalbe dolduğunda feryat
Hangi muammalar ayak verir en çok

Maziyi siper ettiğimizde gelecek korkularımıza
Ve umutsuzluk vurduğunda gövdemizi
Yargılanan ve sorgulanan ruhumuz
Neye dayanır ve neden kuvvet alır en çok

Bakışı
Çelikten bir mısra gibi yüreğe düşen
Akşam olduğunda Daha gencecik bir fidanken,

Ve sardığında isyanın
Ve yankılandığında kavganın
Gönül dağılayıcı sesi her yanda
İçimizden esen rüzgâra kim yön verir en çok

Saadete giden yolları
Kesmişse acının ve zulmün kanatları
Biz hangi uçuşla aşmalıyız
Dağ dağ büyüyen zamanları

Ömrümüz ele geçmez hayaller
Ve geç gelen nasiplerce tüketiliyorsa eğer
Prangalar altındaki gerçekten
Kim haber ulaştıracak bize en çok